

Teir færa fisk í land av skipi til vrakingar og at arbeiða til klipfisk Niðri í Støð

Judith hjá Sjúrða og Vilborg hjá Lenu hjá Steingrími við skrelluni

Frá vinstu: Vilborg hjá Lenu hjá Steingrími, Mourentsa hjá Hilmar, Ragna hjá Jensi hjá Lítla Liasi, Rigmor hjá Liasi á Skipanesi og Judith hjá Sjúrða í Handlinum

Bakka-Pól fær sær kaffi á »Ølstovuni«

og so kundi flóta yvir. Onkuntíð var heilt galið, og tá bleiv farið yvir í Bedingina eftir saguspønum at taka tað ringasta upp við, áðrenn Theodor kom til arbeiðis.

Gjøgnum vestaru Ribarhúshurðina fór vøran, sum skuldi koyrast út til ymsu kundarnar. Her var tann modernaða tíðin eisini komin framat í 1950'unum. Ein og hvør handil við respekt fyri sær sjálvum hevði eina býsúkklu. Á henni kundi tú hava eina trivaliga pappesku framman og eina minni aftan, so nú var lag á manni at koyra vøru út; men upp undir høg tíðina kundi oftani vera seint, áðrenn komið var til húsar um kvöldið, tí pappeskjurnar vóru nógvar, ið koyrast skuldu út.

Í 1950'unum kom eisini eitt annað vidundur inn á Ribarhús. Hetta var ein elrikin kjøtmaskina, sum kundi mala alt slag av kjøti til tað finasta fars. Vanliga var tað danskt kvígukjøt, ið malið var; men tað kom eisini fyri, at ein kúgv úr bygdini bleiv slaktað og seld til handilin. Tað var vist nokk eitt slag av plikt hjá handlinum at taka sær av hesum neytakjøti, sum bæði kundi vera gott og ringt. Var tað ein feit kviga, sum slaktað varð, stóðst eingin trupulleiki av hesum; men var tað hin vegin ein gomul ússalig skrinna, ja, so frættist tað eisini skjótt um bygdina, og so kundu fólk aftra seg við at keypa, so leingi, tey óraðu, at hendan skrinkan var í umfari. Tá plagdi Theodor at siga við uttanbudamenninar, at skrinkan skuldi út á Ísvirkið til foredlingar. So gekk ein tíð, og so kundi henda, at ein feitur danskur kvígukroppur kom í handilin, og so ordnaði Theodor, at nú skuldi ein fjórðingur av danskari kvígu malast saman við einum fjórðingi av føroyskari skrinku, og tá ið spurt var, hvat hetta vælafarsið, sum nú kom úr kjøtmaskinuni var, skuldi bara svarast: sorterað farskjøt, og tað var jú so satt,

Í dag er Piddasa Handil snøggur karmur um hugtakandi virkseini

sum tað var sagt. Var tað í dag høvdu vit nokk selt skrinkuna sum økologiskt fyrsta floks kjøt, meðan feita danska kvígan kanska hevði havt trupulleikar í nálareyga matvørueftirlitsins.

Minnist einaferð, eg hevði verið við býsúkklini úti á Ísvirkinum eftir einum neytafjórðingi, sum mundi viga líka nóg, sum eg. Jú, tað gekk væl, til eg skuldi støðga við Ribarhús, men har rendi eg meg í eitt hol í vegnum, soleiðis at súkklan við neytafjórðinginum á bakkanum frammanfyri bóltað rútt, soleiðis at bæði neytafjórðingurin og eg endaði í rununi á vegnum. Og við eitt var bæði Theodor og Annika hjá Einkjuni har. Neytafjórðingurin dálkaður við sandi og runu, og eg við eini skurslaðari nøs og pannu. Tá ið Theodor fór at hava at mær fyri at hava dálkað kjøtið, minnst eg, at tað bleiv ovboðið hjá Anniku. Og hon var ikki mjúk við Theodor. Um hann ikki sá, at neytafjórðingurin var eitt deytt ting, meðan drongurin bæði var livandi og bløddi. Og so endaðu Annika og eg inni á Ølstovuni, har hon reinsaði skamfilini í andliti mínum og legði Hansa Plast heftiplástur á, sum tá júst var komið í skuffurnar undir sprittskápinum hjá Oberti at liggja. Og tá ið eg hevði fingið ein drekkamunn frá Anniku, kom eg so við og við fyri meg aftur, og verri bleiv ikki, at Theodor dagin eftir

blíður spurdi, hvussu eg hevði tað, og neytafjórðingurin kundi væl brúkast, tá ið hann hevði verið til viðgerðar á kjøtborðinum hjá Bakka-Pól.

Áðrenn neytafjórðingarnir endaðu í nevndu kjøtmaskinu, vórðu teir sagðir sundur á einum borði við vestaru Ribarhúshurð. Hetta borð bleiv vaskað og skrubbað hvønn dag, og gólvið undir tí bleiv skravað við eini skovlu, so reinførið mátti sigast at vera í hásæti og undir støðugum eftirliti av kundunum, sum oftani stóðu við borðið og søgdu honum, ið sagaði, hvussu teirra kjøt skuldi sagast, um tað nú skuldi brúkast til eina steik ella okkurt annað. Við síðuna av kjøtborðinum stóð skrellan, har alt rusk úr handlinum fór í, og tá ið handilin læt aftur, fór býdrongurin oman á brúgvarendan og tømdu ruskið á sjógv. Hugsu at tað bleiv ansað eitt sindur eftir, at hetta bleiv gjørt á høgætt, so ruskið, sum nógv fleyt omaná, rak út eftir firðinum.

Ribarhús var annars fyllt við teirri goymslu av vørum, sum í smærri nøgdum fyltu hillarnar í krumbúðini. Við heimara veggini fyrst eplir og leykur, síðan øl og sodavatn, síðan mjøl og hveiti til mannaføði og rugur og meis og oljukøkur til kúrtúrini og fenaðin. Undir trappuni upp á Ribarhúsloft stóðu margarineskjurnar við tveimum tveinspennum uttanum, sum lagliga

skuldu smoyggjast av, soleiðis at eskjan ikki tók skaða, tí hon skuldi endurnýttast av Thorshavn Mælkeforsyning og Margarinefabrik. Undir loftsbjálkunum hingu speigpylsurnar í ymsum støddum og skapum, og síðan á miðjum gólvi ílatið við grønsápu, krossfinerkassarnir við Ceylon te og sverir posar við brennum kaffibønnum, sum malnar vóru úti í handlinum í kaffimylluni við síðuna av kassaapparatinum úti á miðdiskinum.

Í kjallaranum ráddi Kristian í Køk, hesin edilingurin av einum manni, sum bara tosaði væl við øll. Hann tók í móti fiski frá útróðrabátunum, sum avreiddu við brúnna niðanfyri. Fiskurin bleiv tveittur upp á brúnna úr bátunum og fingin í fiskakassar, sum bornir ella trillaðir vórðu niðan á fiskavektina hjá Kristiani, sum nágreiniliga ansaði eftir, at viga rætt og færa avreiðingina inn í ein avreiðingarblokk, sum hann hevði á einum disk í einum lítlum kliva. Og tað var javnan, at kundarnir, tá ið liðugt var at keypa í Handlinum í erva, fóru oman til Kristian at keypa sær ein ella tveir fiskar at koyra í pottin. Annars bleiv fiskurin flaktur og fingin í salt, um nóg mikið var avreitt.

Men framhaldandi – øll barna-árini vistu vit – tá ið bananir vóru at fáa hjá Pidda, ja, so vóru jólini í hondum, tí við síðuna av bananunum vóru súreplakassar, appelsinkassar og perueskjur, og so kundu tveir smáir trækassar við fikum og dadlum eisini vera har. Jú, vit – sum gingu runt í hesum slaraffinlandinum av góðgæti – merktu sanniliga at høg-tíðin var í hond, og ikki var sørt, at onkur dadla ella fika smoygdu sær inn í munnin, meðan vit gróvu tær leysar úr kassunum at leggja í bakkar úti í handlinum. Og enn í dag merki eg ein smakk av jolum, tá ið eg fái eina fiku ella dadlu í munnin.